

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/481/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204589
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212204589.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa T., zastúpeného S. proti odporcovi L., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, č.k. 5C/169/2012-123 zo dňa 06. februára 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 331,92 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 21.12.2006 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie a domáhal sa vymoženía pohľadávky na podklade exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu voči povinnej N. M. K., pričom exekučné konanie bolo vedené u súdneho exekútora pod sp. zn. EX 1834/2006 a na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 2Er/2395/2008. Exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 12.01.2007 a dňa 13.02.2007 bolo exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 13.10.2010 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Na základe pokynu justičnej čakateľky zo dňa 04.11.2010 bol pôvodný súdny exekútor listom zo dňa 15.11.2010 vyzvaný, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložil súdu exekučný spis. Exekútor prevzal výzvu dňa 18.11.2010 a dňa 29.11.2010 doručil exekučnému súdu exekučný spis. Exekučný súd uznesením, č.k. 2Er/2395/2008-18 zo dňa 06.04.2011 rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora a uznesením, č.k. 2Er/2395/2008-30 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, pričom na odvolanie oprávneného bolo uznesenie súdu prvého stupňa potvrdené odvolacím súdom a nadobudlo právoplatnosť dňa 27.03.2012. Okresný súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006, ďalej § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj § 3 ods. 1, § 103, § 104 ods. 2, § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) a § 154 ods. 1 O.s.p. Súd zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. V prvom rade súd skúmal, či sú splnené podmienky konania. Navrhovateľ namietal, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prieťahy v konaní. Jednou z podmienok o náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, je predbežné prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 15 zákona. V čase začatia konania nebola splnená

podmienka na podanie žaloby, keďže od prijatia žiadosti ministerstvom do podania žaloby neuplynula lehota 6 mesiacov. Ministerstvo však nárok žalobcu do 6-tich mesiacov od prijatia žiadosti neuspokojilo, a tým bola splnená podmienka, aby súd mohol vo veci konať a o predmete sporu vecne rozhodnúť, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené nerozhodnutie v zákonnej lehote, resp. prieťahy v exekučnom konaní, súd prvého stupňa dospel k záveru, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu došlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30-dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného po uplynutí tejto lehoty, a preto v tejto súvislosti došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Zdôraznil, že akékoľvek nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie nemožno síce považovať za nesprávny úradný postup, no rozhodne možno zaň považovať nečinnosť súdu v lehote určenej na rozhodnutie a vyzvanie na predloženie dokladov potrebných k rozhodnutiu až po uplynutí lehoty určenej na rozhodnutie, ako aj rozhodnutie po viac ako 4 mesiacoch od zabezpečenia si všetkých potrebných podkladov pre rozhodnutie, zvlášť v prípade, ak na samotné rozhodnutie zákon stanovoval lehotu 30 dní. Napriek nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, nedodržaniu zákonnej lehoty pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, navrhovateľovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal. Navrhovateľ nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi a na jej preukázanie ani nenavrhoval žiaden dôkaz. Táto ani nevyplýva z exekučného spisu tamojšieho súdu. Bez ohľadu na možné ťažkosti ohľadne dôkaznej situácie o výške majetkovej škody nemožno pri rozhodovaní vychádzať len z tvrdení navrhovateľa. Navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhoval žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou navrhovateľa. Nielenže nepredložil a nenavrhoval žiadne dôkazy na preukázanie uplatnených nákladov, ale ani len konkrétne neoznačil samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo ktoré boli z jeho strany vyhotovené a adresované pôvodnému exekútorovi. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ však ani len nenavrhoval žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením a súd prvého stupňa bol toho názoru, že takéto konštatovanie by bolo postačujúcim zadostučinením pre navrhovateľa. Poukázal na to, že exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a zastavená z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu predloženého navrhovateľom. Exekučným titulom mal byť rozhodcovský rozsudok, pričom nespôsobilosť exekučného titulu spôsobil samotný navrhovateľ, keď rozhodcovský rozsudok bol vyhotovený na podklade neplatných ustanovení v úverovej zmluve pripravenej navrhovateľom. V tejto súvislosti sa súd stotožnil s tým názorom odporcu, že uplatňovanie si nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľom v peniazoch je skutočne výkonom práva, ktorý odporuje dobrým mravom, a to aj tým najzákladnejším pravidlami slušnosti. Postup navrhovateľa považoval za nekalý, v rozpore s pravidlami slušnosti, a teda s dobrými mravmi, keď navrhovateľ sa snaží získať finančné prostriedky od štátu za prieťahy exekučného súdu v konkrétnej exekučnej veci, keď sám spôsobil nespôsobilosť exekučného titulu, exekúcia vôbec nemala byť vedená a práve navrhovateľ ako oprávnený v exekúcii, resp. ešte pred vydaním rozhodcovského rozsudku ako veriteľ postupoval spôsobom zjavne nevýhodným pre druhú, ekonomicky slabšiu zmluvnú stranu, a to stanovením takých podmienok úveru, že by to bolo pre povinného - fyzickú osobu likvidačné (napr. úrok z omeškania 0,25 % denne, t. j. 91,25 % ročne). Zdôvodnenie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy považoval v súvislosti s označenou exekučnou vecou za zjavne neopodstatnené, keď podčiarkol, že riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia. Riziká, že povinný zanikne (zomrie, ak ide o fyzickú osobu), alebo že exekútor stratí kontakt s povinným, sú vo všeobecnosti dané vždy bez ohľadu na rozhodovanie o zmene exekútora a okrem toho pri zániku povinného - smrti fyzickej osoby prichádza do úvahy uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávneného dedičmi, ktorí zodpovedajú za dlhy poručiťľa do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. Súd prvého stupňa nepriznal navrhovateľovi požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa ani len neinformoval o stave konania. Z dôvodu nepreukázania výšky majetkovej škody, príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a

prípadnou majetkovou škodou žalobcu, ako aj z dôvodu, že navrhovateľom uplatnené nároky považoval súd prvého stupňa za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, návrh ako nedôvodný zamietol. Ďalej uviedol, že navrhovateľ založil do jedného z konaní v obdobnej veci originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých návrhov, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd prvého stupňa do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonal, nakoľko tento posudok nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok č. X/XXXX, vypracovaný znalcom doc. R. T. Y. L., T. na žiadosť navrhovateľa za účelom zistenia, či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na posúdenie tejto otázky bol toho názoru, že akákoľvek odpoveď na ňu význam nemá pre toto konanie, pretože nesprávny úradný postup, spočívajúci v prieťahoch v exekučnom konaní, možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplýva, že navrhovateľ mienil v tomto konaní navrhnúť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. K tomu uviedol, že navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol, napriek tomu konštatuje, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže návrh posúdil ako nedôvodný, v celom rozsahu ho zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmnym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup považoval za nevhodný. Po preskúmaní návrhu na prerušenie konania dospel k záveru, že tento nie je dôvodný a návrh zamietol, a to z tých istých dôvodov ako predchádzajúci návrh, keďže nedošlo k žiadnej zmene pomerov. V danej súvislosti zdôraznil, že navrhovateľ nepreukázal, že ústavnú sťažnosť skutočne podal, a pokiaľ ju aj podal, nepovažoval takúto okolnosť samu o sebe za dôvod na prerušenie konania. V tomto prípade vylúčenie sudcov okresného súdu nie je prejudiciálnou otázkou, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť. Uviedol, že súd prvého stupňa túto otázku v konaní riešil v súlade s ust. § 16 O.s.p., keď námietku zaujatosti, vznesenú navrhovateľom, predložil nadriadenému súdu a nadriadený Krajský súd v Trenčíne bol oprávnený taktiež túto otázku riešiť a o námietke zaujatosti žalobcu rozhodol. Navrhovateľ rovnako nepreukázal, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Na pojednávaní rozhodol o trovách konania v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania, ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže však odporca trovy konania nevyčísľil v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol o tom, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovacia prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť

navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočností, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil súd svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uvedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné pojednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu Slovenskej

republiky, sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis okresný súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal zo šesťmesačného omeškania exekučného súdu a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 202 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred okresným súdom, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 13.10.2010 oprávnený podáva návrh na zmenu exekútora, pričom na základe pokynu justičnej čakačky zo dňa 04.11.2010 bol pôvodný súdny exekútor následne listom zo dňa 15.11.2010 vyzvaný, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložil súdu exekučný spis. Exekútor prevzal výzvu dňa 18.11.2010 a dňa 29.11.2010 doručil exekučnému súdu exekučný spis v nadväznosti na čo exekučný súd uznesením, č.k. 2Er/2395/2008-18 zo dňa 06.04.2011 rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej zákonnej lehote, keď bolo vydané v lehote 5 mesiacov a 24 dní od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol a nemôže sa zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku výšky škody tvrdením, že takúto škodu nemôže vyčíslieť, preukázať, prípadne, že sa jedná o ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií a zároveň sa svojej dôkaznej povinnosti nemôže ani zbaviť tým, že ponechá určenie výšky škody na zvážení súdu. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody.

Neobstoja tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladov na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol.

Rovnako navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Preto aj v tejto časti bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04),

podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd pred vydaním rozhodnutia vyzval súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu, v lehote 5 mesiacov a 24 dní od doručenia žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp. zn. 4NcC/433/2012-15, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou Mgr. Marek Anovčin nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal, z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 3 ods. 2 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14.03.2013, pričom termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 09.05.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja, jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90 % nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy, a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.